

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 11)

Bây giờ thì Ba Thạo đã hiểu. Thì ra không phải tình cờ mà Kiều Thi đã gặp gã. Sau vụ đụng độ và khi nhận ra Ba Thạo, chính Tư Bé đã báo cho Kiều Thi biết. Như vậy là giữa hai con người ấy đang có những mối quan hệ. Ý nghĩ ấy bật ra thành câu hỏi:

-Cô vẫn thường gặp Tư Bé sao?

-Có chứ. Thằng chả là mối chạy hàng về thành phố cho em mà...

-Hàng từ biên giới về? - Ba Thạo hỏi tiếp.

-Vâng. Nhưng sao anh biết?

Kiều Thi hỏi bằng giọng cô tỏ ra ngạc nhiên, nhưng khuôn mặt của cô ta lại không nói lên điều đó. Ba Thạo chậm rãi:

-Đó là Tư Bé nói... Nó cũng đang rủ tôi mà.

-Nhưng anh có đồng ý không?

Tôi vẫn đang tính... Nghề đó kiếm được nhưng cũng nhiều rủi ro lắm...

Anh cứ thử vận may đi? - Kiều Thi hỏi và nhìn xoáy vào mắt Ba Thạo
- Thực ra kiếm tiền cũng không phải là khó khăn lắm đâu...

Dừng một lát, cô ta nói thêm;

-Miễn là phải có gan!

Ba Thạo hơi nhếch mép. Gã nhìn thẳng vào mắt Kiều Thi:

-Hình như cô đang muốn thử thách tôi?

-Nếu anh hiểu như vậy, cũng được...

-Nhưng... để làm gì chứ? - Ba Thệu hỏi và vẫn nhìn thẳng vào cô ta.

-Trước hết, là để coi anh có còn là con người của ngày trước không đã
- Kiều Thi chậm rãi - Còn sau đó thì... Nhưng thôi, hãy cứ biết vậy đã.

-Nhưng nếu tôi không đáp ứng được sự mong đợi của cô?

-Nếu vậy thì giữa chúng ta sẽ không còn gì để nói nữa!

Kiều Thi trả lời bằng giọng dứt khoát. Hình như đến phút này cô ta mới bắt đầu bộc lộ con người thật của mình. Chính Ba Thệu cũng cảm thấy như vậy và gã muốn triệt để khai thác cái thời điểm quý báu này để có thể nhìn sâu hơn vào con người cô ta. Gã hỏi tiếp bằng giọng thách thức:

-Không hẳn là như vậy đâu. Ít nhất thì cũng còn có món nợ - cái chỗ tiền mà tôi đã cầm của cô. Cô quên sao?

Kiều Thi bỗng cười phá lên:

-Bộ anh tưởng tôi thiếu tiền sao? Không, năm trăm ngàn chỉ là cái móng tay thôi... Tôi cần cái khác lớn hơn nhiều.

-Đó là cái gì vậy?

-Về cái đó, có lẽ anh cứ tự hỏi mình thì tốt hơn - Kiều Thi trả lời và nheo nheo mắt tinh quái nhìn Ba Thệu - Riêng về vấn đề này, hình như anh cũng không khôn ngoan hơn bao nhiêu so với trước đây...

Cũng có thể coi đó là một cách trả lời. Và trong thoáng đó, Ba Thệu lại như chợt hình dung thấy khuôn mặt với ánh mắt của Kiều Trinh - má của Kiều Thi khi bà ta nói với gã:

-Anh có thể ở hẳn lại đây... Tôi tin là trong căn nhà này, anh sẽ tìm được hạnh phúc...

Chẳng lẽ mọi chuyện sẽ lặp lại y hệt ngày đó?...

Chia tay với Kiều Thi, Ba Thệu trở về căn nhà trong hẻm với một tâm trạng vui buồn lẫn lộn. Cái địa chỉ và lời mời của Kiều Thi vẫn cứ dai dẳng

bám theo gã. Quá khư dù tội lỗi nhưng không phải là không có sức quyến rũ. Đạo đó, cả ba má con Kiều Thi đều tìm cách ve vãn Ba Thạo theo cách riêng của mỗi người. Kiều Trinh thì khôn ngoan lọc lõi đến mức giảo hoạt. Kiều Chi ủy mị, âm thầm trong khi Kiều Thi thì lại dữ dội quyết liệt. Ngày ấy, gã đã thoát ra khỏi những cám dỗ đó là nhờ ở sức hút kỳ lạ từ phía Thùy Linh - người đàn bà bị săn đuổi. Đến bây giờ trong số bốn người phụ nữ ấy, một người đã chết, hai người khác thì đã yên phận. Chỉ còn lại một mình Kiều Thi và có vẻ như đến tận giây phút này, cô ả vẫn chưa từ bỏ ý định của mình. Nhưng tại sao nhỉ?...

Những suy nghĩ chỉ chấm dứt khi cái hẻm ngoằn ngoèo sâu hút đã hiện ra trước mặt Ba Thạo. Gã đạp xe vào trong và cảm thấy lòng dịu lại khi hình dung khuôn mặt của Thu lấp ló sau rèm cửa. Mỗi khi thấy gã trở về, Thu không giấu được sự sung sướng như trẻ con. Đó không chỉ là nỗi vui sướng của một người vợ đón chồng. Mà còn là niềm hân hoan của một con người đã bắt đầu vượt qua được nỗi cô đơn. Ở đây Thu chỉ biết mỗi một mình Ba Thạo. Cuộc sống của họ đã gắn bó với nhau. Ba Thạo hiểu rất rõ điều đó và gã luôn cố gắng để cho Thu không phải oán trách điều gì...

Về đến nhà, Ba Thạo cảm thấy hơi bị hẫng. Thay cho khuôn mặt với nụ cười mừng rỡ như trẻ con của Thu là một mảnh giấy nhỏ gài ở khóa cửa. Trong giấy, Thu hẹn tới năm giờ mới về vì có việc phải qua chợ. Ba Thạo chưa muốn vào nhà ngay. Gã ngó ra cổng có ý ngóng đợi. Cũng chính lúc đó, ông chủ nhà xuất hiện.

Từ ngày Thu đến cùng ở với gã trong căn phòng này, Ba Thạo chưa hề có lời nào với hai ông bà già chủ nhà. Thực ra thì cho đến cái buổi tối cách đây một tuần, Thu mới chính thức tham gia vào cuộc sống của gã trong căn phòng này. Nhưng dù thế nào đi nữa, gã vẫn là người có lỗi. Chắc là ông chủ sẽ rầy la về chuyện này. Nhưng biết làm thế nào được? Có những điều xảy ra nằm ngoài ý muốn của gã.

Trong tâm trạng bối rối ấy, gã vội mở cửa mời ông chủ vào trong nhà. Sau khi đã rót nước mời khách, gã im lặng chờ đợi. Chắc chắn ông già sẽ hỏi về Thu. Với tư cách là chủ nhà, ông ta có quyền biết ai đang trú ngụ trong

căn phòng này. Thậm chí ông ta có thể đuổi Thu đi!...

Nhưng ngược hẳn với dự đoán của Ba Thạo, ông chủ nhà lại có vẻ hơi lúng túng. Sau khi đã ngó quanh quất xung quanh như để tìm lời, cuối cùng ông chậm rãi:

-Chú Ba... Có chuyện này tôi tính hỏi chú... Thực ra thì cũng không có gì quan trọng lắm đâu... Tất cả là tùy ở chú thôi...

Ba Thạo hơi ngạc nhiên. Gã nhú mày nhìn thẳng vào mắt ông chủ nhà:

-Dạ, có chuyện chi, bác cứ nói?

Sau thoáng ngập ngừng, ông chủ nhà đưa tay chỉ vào bức tường ngăn cách căn phòng của Ba Thạo với gia đình bên cạnh. Đó là người cháu vợ của ông ta:

-Bữa hôm, thằng Tư đã nói chuyện với tôi... Tụi nó tính mua một chiếc xe hơi nhưng đang bí nơi để... Nó muốn hỏi xin lại cái ga-ra này!

Khuôn mặt của Ba Thạo chợt tối sầm lại. Cái điều mà gã không chờ đợi đã đến. Người ta đòi lại căn phòng này. Nhưng nếu vậy, gã biết đi đâu, ở đâu? Nếu chỉ có một mình, gã có thể ngủ ngoài vỉa hè. Nhưng còn Thu thì sao! Chao ôi, thân phận của những kẻ nghèo mới tủi cực làm sao! Chỉ cách nhau có một bức tường nhưng giữa gã và những con người bên kia khác nhau một trời một vực! Người ta có thể bỏ ra một lúc vài chục cây vàng để mua xe hơi, còn gã thì đến cái xó để ngả lưng cũng không có!...

Những ý nghĩ vẫn đang còn rối bời trong tâm trí của Ba Thạo, ông chủ nhà khẽ khàng nói tiếp:

-Thằng Tư sẵn sàng đền bù cho chú về chuyện này. Nó nhờ tôi đưa cho chú một “cây” để kiếm nơi ở khác.

Ba Thạo nhếch mép chua chát. Những kẻ có tiền xử sự mới đàng hoàng làm sao! Gã hỏi giọng nặng nề:

-Bao giờ tôi sẽ phải dọn đi?

-Tùy chú thôi - Ông chủ nhà nói và lảng tránh ánh mắt của Ba Thạo -

Chắc là chú cũng phải có thời gian... Còn đây là vàng của thằng Tư gửi chủ. Mong chú thông cảm nhận giùm.

Công bằng mà nói thì đó là một thái độ khá tử tế và quá sòng phẳng. Mặc dù đang bị bất ngờ, Ba Thệu vẫn hiểu như vậy. Nhưng nỗi tự ái trong con người gã còn mạnh hơn. Gã chăm chăm nhìn cây vàng mà ông chủ nhà vừa đặt xuống trước mặt bằng ánh mắt thần thờ. Lát sau, gã thông thả ngẩng lên:

-Cảm ơn bác nhiều lắm! Nhưng tôi không nhận đâu. Thời gian qua, tôi được hai bác cho ở như vậy là quý hóa lắm rồi! Tôi nghèo thiệt, nhưng chưa phải ngửa tay xin của ai. Bác cứ trả lại ảnh giùm tôi...

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của ông già, gã nói tiếp bằng giọng đã trở lại lạnh lùng:

-Tôi sẽ dọn khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Chắc cũng không lâu nữa đâu. Xin hứa với bác như vậy!

Nói xong, gã chủ động đứng dậy để chấm dứt câu chuyện. Ông chủ nhà lặng lẽ đứng lên theo. Sau thoáng đắn đo, ông cất lại cây vàng vào túi áo của mình...

Ba Thệu bước vào một tiệm ăn nằm trong ngõ, trong sân có một hồ nước nhỏ thả cá. Sáng nay, Tư Bé đã đến tìm gã và hẹn gặp nhau ở đây. Qua bộ dạng hớn hở của hắn, Ba Thệu đoán rằng Tư Bé đã kiếm được kha khá trong chuyến đi vừa qua.

Trong tiệm, Tư Bé đã ngồi chờ sẵn bên một chiếc bàn nhỏ đặt ngay cạnh cửa sổ. Từ đây có thể quan sát được tất cả những người ra vào qua chiếc cầu tre nhỏ bắc qua hồ nước. Khi Ba Thệu bước vào cửa, Tư Bé đứng lên vẫy tay:

-Anh Ba, ở đây!

Hai người ngồi đối diện nhau. Tư Bé bóc gói thuốc lá mời Ba Thệu và quay lại phía cô chủ tiệm - một cô gái trẻ béo mũm mĩm:

-Hương Lan. Cho mấy lon “ba-ba” với đĩa khô ghen!

-Dạ, có liền đây anh Hai?

Tư Bé quay lại nói với Ba Theo:

-Trong khi chờ một người nữa, tụi mình lai rai chút chút cho đỡ lạt miệng.

Cô chủ tiệm xách tới một xô đá lạnh có ngâm khoảng chục lon bia cùng một đĩa khô và chén nước chấm dầm me. Tư Bé đẩy một lon bia về phía Ba Theo, nói giọng vui vẻ:

-Đã lâu tụi mình lại mới có dịp ngồi với nhau... Anh Ba còn nhớ những ngày ở Vũng Tàu không?

Khi hỏi câu đó, Tư Bé muốn nhắc lại những ngày cuối cùng hấn và Ba Theo gặp nhau trong cuộc săn lùng Hán Búa. Nhưng đồng thời hấn cũng muốn kiểm tra xem Ba Theo có biết gì về việc hấn đã khai với công an để sau đó Ba Theo phải vào trại. Đó là nỗi băn khoăn lớn nhất của hấn khi gặp lại Ba Theo. Câu hỏi ấy khiến cho khuôn mặt của Ba Theo tối sầm lại trong một thoáng. Lát sau, gã trả lời bằng giọng không lấy gì làm hào hứng cho lắm:

-Thôi, dẹp chuyện đó đi mậy. Lo cho hiện tại cũng đã đủ mướt mồ hôi rồi, khỏi nhắc quá khứ!

Như vậy có nghĩa là Ba Theo không biết hoặc là gã đã quên chuyện cũ - điều đó thật hợp với mong đợi của Tư Bé. Hấn ngoác miệng cười và nâng ly:

-Anh Ba nói phải lắm. Chuyện cũ rồi. Quên đi. Đối với tụi mình bây giờ, hiện tại mới là cái quan trọng nhứt...

-Còn đợi ai nữa đây? - Ba Theo chủ động chuyển sang chuyện khác.

-À, một chiến hữu! - Tư Bé lấp lửng - Anh Ba gặp rồi sẽ biết. Em sẽ giới thiệu để anh Ba làm quen. Rồi còn làm ăn lâu dài với nhau... Nào, mời anh Ba...

-Năm Thiện phải không? - Vừa cụng lon bia với Tư Bé, Ba Thệu hỏi và nhìn thẳng vào đôi mắt ti hí trên khuôn mặt choắt của hắn.

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trên nét mặt của Tư Bé:

-Ừa, sao anh Ba biết?

-Mày quên tao là Ba Thệu rồi sao? - Ba Thệu hỏi rồi đưa lon bia lên uống một hơi dài.

-Đàn em xin bái phục đại ca! - Tư Bé cười nịnh - Suy đoán như thần!

-Năm Thiện có biết Thu đang sống với tao không? - Ba Thệu hỏi tiếp bằng giọng lạnh lùng.

Tư Bé ngập ngừng. Một lát sau, hắn mới nói khẽ:

-Có... Trước khi cộng tác, em muốn các anh phải hiểu rõ về nhau... Như thế mới có thể làm ăn lâu dài được...

-Thái độ hắn ra sao?

-Hổng có gì đâu, anh Ba! - Tư Bé vội vã trả lời. Hắn không dám nói thật là tên Năm Thiện đã sôi lên như thế nào khi biết Thu đang sống trong sự che chở của Ba Thệu.

Ba Thệu im lặng, đặt lon bia rỗng xuống bàn. Tư Bé vội vã lấy thêm bia. Sau đó, hắn chột quay ra và reo lên nho nhỏ:

-Anh Năm đến rồi kìa!

(Còn tiếp)

Đức Dũng